

No és culpa seva si a la Cara no li agrada l'escola... Li sembla que és perdre el temps. Hi ha moltes altres coses per fer a la vida, com ara parlar, cridar, saltar, ballar, cantar, jugar, moure's, riure... viure. Sí, segons la Cara, la vida és per viure!

A l'escola li fa l'efecte que no passa res i que es rovellarà a la cadira. De fet, voldria una mica més d'acció. No li fa res ajudar l'Anna a casa, ocupar-se dels petits i corregir els milers de faltes d'en Billy, l'*au pair*. Només que la seva mestra li deixés netejar la classe, ordenar els llibres, fins i tot fregar el terra mentre l'escolta... està convençuda que aniria millor! Però no sembla que això hagi de passar.

I a més, durant el temps que dedica al vespre per tornar a copiar el dictat, per resoldre els problemes de mates, per repassar les lliçons, podria aprendre's una obra de teatre sencera. Perquè la passió de la Cara és això: el teatre. Una vegada se sap un paper de memòria, pot provar diferents maneres d'interpretar-lo, amb ritmes variats i entonacions intenses, imaginar-se els gestos del personatge i experimentar emocions fortes. I aleshores aixeca el vol.

A classe, l'avorriment és un verí que la rosega, mentre que a casa la Cara és feliç: sempre hi ha alguna cosa per fer i pot aprendre tantes obres de teatre com vulgui. De fet, sabeu quina és la seva feina domèstica preferida? Passar l'aspirador! Pot aprofitar per cridar el text

sense molestar les seves cinc germanes i el seu germà amb els seus parlaments...

Quan arriba el final del dia, és una festa. I aquest vespre és dues vegades festa, perquè no només és divendres (i per tant demà no hi ha escola), sinó que a més la seva mare torna a casa després d'uns quants dies d'absència.

